

La Pancarte Noire de Saint-Martin de Tours, brûlée en 1793, restituée d'après les textes imprimés et manuscrits, Nr. 16

In nomine domini dei et salvatoris nostri Iesu Christi. Hludouuicus divina ordinante providentia imperator augustus. Si petitionibus servorum dei pro quibuslibet ecclesiasticis necessitatibus aures nostras pulsantium libenter annuimus et ad divine potentiae in locis deo dicatis uberius famulandum auxilium porrigimus, id nobis procul dubio et ad mortalem vitam temporaliter deducendam et ad futuram feliciter obtinendam commodum provenire confidimus. Notum igitur esse volumus cunctis fidelibus nostris, episcopis videlicet, abbatibus virisque illustribus ducibus, comitibus, domesticis, grafionibus, vicariis, centenariis eorumque iunioribus necnon missis nostris per universum imperium nostrum discurrentibus seu etiam ceteris fidelibus sanctae dei ecclesiae nostrisque presentibus scilicet et futuris, quia adiit serenitatem nostri culminis venerabilis vir Fredegisus abba ex monasterio peculiaris patroni nostri sancti Martini, ubi eiusdem preclarissimi viri venerabile corpus requiescit, ferens manibus immunitates priscorum regum Francorum necnon avi nostri Pippini quondam regis seu etiam pie recordationis domni et genitoris nostri Caroli serenissimi imperatoris, quibus idem monasterium quiete in dei servitio degere sanxerunt et omnes res prefati monasterii in universo Christo largiente regno suo, in Austria scilicet, Neustria, Burgundia, Aquitania, Prouincia, Italia et in ceteris regni sui partibus consistentes, quae non solum ab orthodoxis principibus, verum etiam a ceteris fidelibus collatae vel per quoslibet contractus et munimina cartharum in ius eiusdem legaliter tradite sunt monasterii, sub immunitatis suae defensione consistere et ab omni publica functione et iudiciaria exactione immune liberumque reddidissent, quod munus eidem monasterio exhibitum deo annuente inviolabiliter hactenus constat esse conservatum. Pro firmitatis namque studio huiuscemodi beneficium erga prefatum venerabile monasterium nostra auctoritate humiliter precibus quibus valuit fieri postulavit. Cuius petitioni ob amorem dei et venerationem beatissimi Martini libenter assensum prebere nobis usquequaque libuit. Quapropter volumus atque decernimus, ut omnes res eiusdem monasterii cum hominibus sibi subiectis sub nostro defensionis munimine modis omnibus consistent. Precipientes ergo iubemus atque precipimus, ut nullus iudex publicus aut quilibet superioris aut inferioris ordinis rei publice procurator ad causas iudiciario more audiendas in ecclesias aut villas seu reliquas possessiones, quas moderno tempore in quibuslibet provinciis aut territoriis imperii nostri iuste et legaliter tenet vel deinceps in iure ipsius monasterii divina pietas augeri voluerit, ingredi presumat nec freda aut tributa aut mansiones aut paratas aut teloneum, sicut in precepto domni et genitoris nostri continetur, exigere aut fideiussores tollere aut homines tam servos quam ingenuos super terram ipsius monasterii commanentes distringere nec ulla publicas functiones aut redibitiones vel illicitas occasiones requirere, quibus idem monasterium sibique subiecti aliquod iniuste patiantur incommodum, nostris futurisque temporibus quisquam tam temerarius existat, qui id faciendi illicitam potestatem attribuere audeat. Quicquid ergo de praefatis eiusdem monasterii rebus in ius fisci cedendum fuit et a decessoribus nostris comperimus collatum et largitionis nostre munere libenter volumus esse per immensum eidem monasterio concessum, ut id remoto fisci dominatu ad luminaria beati Martini concinnanda et ad sustentationem pauperum seu clericorum in eodem loco domino deservientium sit supplementum. Si quis autem in tantum prorumpere ausus fuerit audaciam, ut huius

precepti nostri violator exstiterit, quemadmodum in preceptione domni et genitoris nostri continetur, non solum in offensam nostram lapsurum, verum etiam sexcentorum solidorum auri ad purum excocti se noverit pena multandum, ex qua duas partes rectores memorati monasterii, tertiam vero ius fisci recipiat. Dignum namque iustumque est, ut tot piorum regum decessorum nostrorum nostrique precepti violator huicemodi subeat penam, ut et se tante temeritatis merito argui cognoscat et a ceteris, ne id agere quolibet ausu pertemptent, timorem incutiat, ut nullus scilicet beneficia regalia locis deo dicatis veneranter exhibita temerare conetur. Volumus itaque atque censemus, ut remota totius iudicarie potestatis inquietudine quieto ordine memoratus abba vero suique successores res predicti monasterii cum omnibus sibi subiectus vel ad se aspicientibus seu pertinentibus hominibus sub immunitatis atque protectionis nostrae defensione consistant nostroque fideliter parentes imperio pro incolumitate nostra coniugisque et prolis seu etiam totius imperii a deo nobis collati eiusque gratissima miseratione perpetuo conservandi una cum clero sibi commissio dei immensam clementiam iugiter exorent. Si quid vero de prefati monasterii rebus per tepeditatem et negligentiam abbatum aut presumptionem iudicum iniuste abstractum est, id per hanc nostram auctoritatem prorsus restaurandum precipimus. Et ut hec auctoritas inviolabilem obtineat effectum et a fidelibus sancte dei ecclesiae verius credatur ac diligentius conservetur, manu propria subter firmavimus et anuli nostri impressione signari iussimus.

Signum (M.) Hludouuici serenissimi <augusti feliciter>.

Durandus ad vicem Helisachar recognovi [et (S. R.)].

Data kalendas Iulii, <sub> anno IIII imperii <excellentissimi imperatoris> domni Hludouuici augusti; Aquisgrani palatio <publico>.